

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja ce
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócń
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosc da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džělaš,
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Ziwnosc je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njedželiske łopjeno

W Budyschinje

26. haprjeje 1931

Bauzen

Samolwity redaktor Jarat Wyrzac w Kosaczach. — Čištěz a nallad Esmlerjez lnhicziščežetnje a kniharńje, řap. dr. i wobm. ruř. w Budyschinje
Wutbadža kóždu kobotu a placzi řchwórcžetnje 108 stotnych pjenjeřłow

Njedžela Jubilate.

Jana 21, 18—23.

Kak radny bychmy řo měli po našej dženzniřkej nje-
dželi a po jeje wjeřeknym napominanju: Jubilate, t. r. wos-
fajcže. Wořebje tež w tutym nalětnym čžařu, w kotrymž
řtwórba řo hotuje na nowe řiwjenje. Kak je tola Bóh tón
Řnjes našču řemju a wřhón řwět woprawdže wulkotnje a
džiwnje wuhotował, tak řo njednrjbał přšestacž hłóř našeho
wřřłanja, hdy by tajke wřřłanje njeměło tak wjele řadže-
nja, hdy by wořebje w pohladanju na křónu wřřeho řtwo-
rjenja, to je na čřłowjeka, kotrehož je Bóh řtworil řebi ře
podobnoćzi a je jeho postajil řa řnjeřa na řtwórbje. Ale
čřłowjek čžniře wjařu, wón řo řtajeřše přšecžiwu woli Boha
řameho, a tak bu čřłowjek wotrocžł hřěcha. Tu hladamy nuts
do hřubohého pada čřłowjeka. Šrudna je a jara řtřřna, hdyž
widžimy čřłowjekow, kiž řu tež wot Boha powołani a wje-
du tola řwoje dny bjes Boha a řteja w řnjeřřtwje njewěry.
Tež jim přšidžde džěń račnowanja, ale woni na to nje-
mřřla. Ale řrudniřcho drje je, hdyž widžimy čřłowjekow, kiž
wěria, řo je Bóh, móřny tež w řudženju, a wjedu řwoje ři-
wjenje tak, řaž by tutón Bóh njeměl ničžo přajicž. To řu
čřłowjekořo, kotřřiž řu řyle řpolkořom řami ře řobu, kiž byču
řa řyle njemóřne džerželi, řo mohł Bóh řónu ř nim přajicž:
řa řebje niřdy njeřřym pōřnař; dži přecž wote mnje. Ach,
řo by kōždy ředžbowal na Řnjeřowe wabjenje: Řój řa mnu,
řaž tajke wabjenje řřřřimny w našim řłowje. Dha njeh
tež řa nař klinečzi tuto řłowo: Řój řa mnu!

Řeřuř je Řětra řařo postajil řa japořčtořa, kiž mějeřše

wulki nadawł w tym, řčtož horjeřtanjeny řbōžnik ř njemu
přajeřše: Řař moje wowřy. Něťk řemu pokařa, řčto dale na
njeho čřaka w tutym powołanju, a řo ma tón, kiž čže řtacz
w řjednocženřtwje ř Řnjeřom, řo řtaječž pod jeho wolu, a to
tež tam, hdyž tuta wola wjedže řyle řinař, řačž je řebi
to čřłowjek mřřłik. Řój řa mnu! Š tutym křótkim řłowom
wjedže Řeřuř Řětra na pucž, po kotrymž řměje něťk dale řicž.

Wěmny, Řětr je řchol řa Řnjeřom. A hdyž je tež we wo-
fomiřłnjenju řłabořče řapřěł řwojeho Řnjeřa, dha je potom
ř řylim řwojim dalřim řiwjenjom wobřwědcžil, řo džěřše
řemu jenož wo to, řač by řtal w řłužbje řwojeho miřčtra.
Na nim je řo dopjelniřo, řčtož je Řeřuř řemu dopřědka přa-
řil: řato ty młódiřči hěřše, wopařowajřše ty řo řam a džěřše,
hdyž čžniřše; hdyž pař ty řtary budžeřš, budžeřš ty řwojeř
ruřy přšestřecž a druři budže čže wopařowacž, a powjedže
tebe, hdyž nochžeřš. Čžeřke domachpřtanje, řtřřřnoćč a čžeř-
pjenje a na kōřzu marřtawřka řmjercž, to je był pucž, po ko-
trymž je Řětr měl řicž. Ščtož řnaje Řětra ř ewangelijow,
tutoho muřa, kiž mějeřše řwoju řamřnu wolu, kiž řo řpře-
čřowajřše přšecžiwu čžeřpjenju, tón dyrbi přšidacž, řo wěricž
njeje lořko było Řětrej, po tajřim pucžu řicž. Ale wón je
tola řwoju wolu řtajil pod Řnjeřowu wolu; wón je přšid-
řchol ř řpōřnacžu, řo Řeřuř přawje wjedže, a řa Řětra płacžł,
řčtož řpěwamy: Řaž ty mnje wjedžeřš, řač čžu řicž!

Řój řa mnu, ř tutym napominanjem bliži řo Řeřuř we
wřřěčč čřařach nam čřłowjekam a wabi nař, řo bychmy řa
nim řchli. A wěmny, řo řu to huřto wobčeřžne pucže, a řu
druřdy pucže, hdyž najpřjedny njepōřnajemy, hdyž čže nař
tón Řnjes wjeřč. A řo pōřdže po tutych pucžach tež huřto

pšhes kšhiž a cžerpjenje, do pšhesčžehanja a njespšhecželstwa, to je nam do přédka šjewik, hdyž praji: Šhtož chze ša mnu hiež, tón wšmi hwoj kšhiž na šo. To je bēh kšhesčžijana, a šhtož to hišhcze pšnał njeje, tón je hišhcze daloko wot praweho kšhesčžijanstwa.

Kak budžemy wjedzeni, to je wēž Jesuškowa. Někotrych wjedže wón bjes šwonkneho cžerpjenja a domachpytanja, kaž to našch tekst nam praji wo Janu. Tež w našchim cžaku namakamy to; a bliško leži, šo šo kšhižnošhet w šwojej cžezkejštyšnosčzi prašcha mórkotajo: Cžehodla? Dha pak maja kšhesčžijenjo šo špołojicž š wotmolwjenjom, kotrež tu Jesušk dawa Pětrej: Šhto to tebje nastupa?

Tehodla tež ty, luby kšhesčžijenjo, njedziwaj šo, hdyž šu w twojim žiwjenju cžakny, kotrež šo tebi njespodobaja. To šu cžakny, w kotrychž dyrbimny wufnyčž, tež po tym cžinicž, šhtož našhej woli napšhecžšo steji. Ale pšhezo šašo šhonimny, šo šu tajžny, kiž šo wot Jesuška wotwobrocža, dofelž nochzedža na šo wšacž, šhtož budže jim napołożene. To ma šwoju pšhicžinu w tym, šo chze cžlowjek šwoje žiwjenje šej tworicž po šwojim špodobanju. Š Jesuškow pak je něšhto pšhišchło do šwēta, šhtož njeje wot šwēta. Ale kaž tež jeho pucž dže k dobnyčžu pšhes kšhiž a cžerpjenje, tak wē wón šam najlěpje, cžehodla wón mych šwojich tež po wobcžeznych pucžach wjedže. My pak šmēmny wēšczi byčž, šo je wón šam našch wjednik, kiž wjedže wšcho k dobremu kóncej. Tak daloko dyrbi kšhesčžijan pšhičž, šo šo jemu žyle dowěriny a šo wēmny, šo ma je nami jenož myšle k našchemu lěpšchemu. Šdyž cžujemy jeho wodžeršku ruku, dha halle budže našcha dušcha cžicha w Bošy, dha wufnjemy tu šczerpliwosčž, kotraž je rjane šnamjo kšhesčžijana. A šhtož je něšhto šhonik wo lubosčži, š kotrež wón ša nami dže a pyta našche dušche, šo njebychu šhubjene byle, tón šo jemu tež pšhezo bóle podawa, doniž napoğledk njepraji, pšhewinjo wšcho, šhtož chžnylo a móhlo jeho dželicž wot Jesuška: Dha wšchat woštanu ja pšhezo pšchi tebi.

Přeni, kotrychž je Jesušk tak k šebi cžahnył, a kiž šu tež ša nim šchli, to šu byli jeho wučžomnizy. Tež jich je wabił k šwojim šlowam: Bój ša mnu! Nicžo njeje jim šlubil, wón jich tež njeje mozował: hdyž šu jeho widželi, dha šu byli dobnyčži wot njeho. W nich je to, šhtož je ras Pětr prajił na Jesuškowe prašhenje: My šmy wērili a pšnali, šo ty šy Khrystušk, tón Šsyn teho žiweho Boha. Šhtož je Jesuška woprawdže šnacž wufnył, tón pšndže tež ša nim, dofelž hinał njemóže. Pšhetož tajki potom wē, šo je w šjenocženštwje še Jesuškow wufwobodženje š wotrocžkowštwja hrēcha a cžerta a šlōncžnje wumóženje k wēčžnemu žiwjenju.

Tež hišhcze dženkša njeje hinał. Nikoho Jesušk njenušuje, šo by ša nim šchoł. Tež ty móžešch cžinicž žyle, kaž chžešch. Tebi je pšhewoštajene, hacž chžešch hiež po jeho pucžu, abo po pucžach, kotrež šej šam wufwolíšch. Niž šnano nětk tak, kaž by to Jesuškej wšcho jeno bylo. Šemu dže wo to, šo by tebje na šwojim pucžu widžil. Šenož tak, šo mašch šo šam rošku-džicž. Ale to dyrbišch wjedžecž: nihdže njewotwišuje tak wjele wot twojeho rošjudženja, kaž runje tu. Pšhetož tu je jenož dwoje móžno: Pak š tym Knješom a ša nim, a š tym do šbōžnosčže a do wēčžneho žiwjenja; pak po twojim pucžu — a šwjate piškmo njewoštaji tebje w njewēštosčzi, hdyž tón wjedže. To je žyle jednore położenje. A tola je jich tak wjele, kiž njemóža šo prawje rošjudžicž.

Šso wē, šo to njeńdže bjes wēštych woporow, hdyž chžešch ša Knješom hiež. Niž šnano, šo dyrbjal nětk šwēt wopušcžicž, kaž mnichoj, kiž šo wufhowaja do kšohčytra; niž tak, šo njedyrbjal šo wjazny na nicžim wješelicž, šhtož je na tutym

šwēcže. Bóh je naš štworil do tuteho šwēta, šo bychmy w nim živi byli. Ale tola tak, šo bychmy pšhezo woštali Jesuškowi a šo by pšhezo a wšchudžom šo šjewiko, šhtož špēmamy: Šsy lutki šam mój wufwoleny, chžu woštacž š tobu šjenocženy. — Jesušk woła tež tebi; wón to cžini dženkša, a cžini to pšhezo šašo. Dyrbjal wón tebi podarmo wołacž? Hišhcze je cžak; kak dołho hišhcze, to ty njewēšch. Šo njeby junu dyrbjalo rēfacž ša tebje: Pšhewošdže. Tuž dženkša, hdyž jeho hłōž kšohčišch, wobrocž šo a dži ša nim. Šamjen.

Evangelšy štaršchi.

Na tutnyh njedželach, wošebje Mišeric. Dom. a Jubilate špominamy na džecži wulke a male — a niž mjenje na štaršchich a wšchēch, kotrymž šu džecži dowērjene. To runje w prawym cžaku pšhińdže do luda to, šhtož je hłowny džej evangelšich štaršchich Němškeje wobšamknył ludej doprajicž.

Še wšchēch kōncžin Němškeje bēchu šo w Harzburgu šastupjerjo evangelšich štaršchich šhromadžili. W šwojim wobšamknenju woni šhutnje štaršchich namoškweja, šo wobaracž a šo a šwoje džecži šchitacž pšhecžiwjo bjesbōžnej propagandže, kiž šo wot ranja šem na naš wala. Bjesbōžni chžeja po wēštych a derje wumyšlenym porjedže našhej mlōdžinje wšacž a rubicž, šhtož je nam wšchēm šwjate: wēru do Boha, šwōjbu, domišnu, wōtžny kraj. Tohodla je wulžny nušne štražowacž. Na štraži dyrbimny byčž je wšhej šwēru, hdyž chžemy tomu dowobaracž, šo jēd bjesbōžnosčže a jēd bjescžejcžownosčže, kotraž žanu autoritetu, nicžo šhtož mělo šo cžezčicž a wažicž, nješnaje, nam šchule nješajēdojčži.

Šo bychmy to šamohli, dyrbimny špōšnacž, tak wulkeho šamolwjenja mamy ša nam dowērjene džecžaze dušche, a dyrbimny šo wšchitžy šestupacž do kruteho žyłka a dyrbimny še wšhej šwēru šhromadnje štkowacž a wojowacž. Šhtož š boka steji, cžini šo šobu winowaty, jeli šo nadbēh bjesbōžnych došcž pšhecžiwjenja njenamaka a šo njewotrašny. Tuž dawajcže dobry pšhiklad w šwojim domje še šwojim kšhesčžijanškim wufublanjom džecži. Šastupujcže w šjawnošcži šwoju evangelšku šchulu a jeje wučžerjow!

Tuž, wy lubi štaršchi a wy wšchitžy, kotrymž džecži a mlōdžina dowērjena, do džēka, haj do boja ša to najdrožšche, šhtož nam date, ša našche džecži, ša jich njekmjertne dušche, ša jich wērne šbožo tu, ša jich wēčžnu šbōžnosčž tam!

Ale nješabudžcže, nješabudžmy: Halle tomu šo tole wšchitko derje radži, kotryž je šo tak poštaral ša šwoju njekmjertnu dušchu!

Schulške špēmancžšo.

Šlōž: Ach woštan pšchi naš š hnadu.

Ja drje šym šhtomik mlōdy
We Božej šahrodži,
Ja bych pak pšhinjekł plōdy,
Kaž plōdne šhtomiki.

Tuž prošchu, Božo, tebje
Wucž twoju wolu mje,
Šly šwēt mje hewal šhebje
A k hrēcham šawjedže.

Daj tež, šo wolu twoju
Bych radny dołonjat
A šo šo cžinicž boju,
Šhtož ty šy šakasał.

Tak, hacž kym runje mlody
 A khodžu do školy,
 Ja nježu dobre płodny
 Tu bohabojošcze.

H. Sejler.

„Bjesbóžne jutry“.

Pod tutym napisom bęchmy wšchelateho k Jutram napisałi. Hdnyž to nětk po jutrach jutrne nashonjenja hromadu sberajš, napisich žnlu hromadu bjesbóžnjekow. Je wěšte, so by hišcze wjetšcha była, njebychu-li wumozowane wufasy tomu w poslednim wokomiku sadžewake. Trebjen, n. pšch., wo kotrejž wšy našch njedzelnik tež rosprawja, je wušnamny pšchiklad je Sakstej. Tež nowina „Vorwärts“ njemóže so wostajicž wurajow, kotrejž wušmęschuja. Wona pišche wo sczelakach a radijownych stazijach a wo tym, kak šu tute jutry a póštny czaž sobuškjeczile, a praji, te jene — n. pšch. Hamburg — šu tež w martrownym tydzenju šwojich křnšcherjom šastarake i rejwanškej hudžbu, druhe — n. pšch. Lipsk — drje tutu wumostajichu, hladachu so pak teho, so njebychu nabožne pošticzenja pšchewahi męle. Potom tam reka: „Najpobožnišchej sczelakaj bęšchtej Barlin a Mnichow. Sawješelazeje šabawny njemęšche Barlin w tutym tydzenju žaneje.“

Me njebudžmy jenoštronšy! Šhto wšcho do „njejutrneho“ samóže tež tón něhdy tak klawjenny wójnik wjednik němškich wójškow Ludendorff — a jeho mandželšta i nim — žnkemu ludej wobradžicž. Snate drje je, so ma wot njeju šem nabožna šekta „Deutschvolf“, kotraž i nationalneho a politiškeho šwjaska „Tannenbergbund“ wuńdže, šwoje žiwjenje. A nětk je Ludendorff pšchipowjedzil nowu knihu šwojeje mandželškeje, kotraž jedna wo tym, kak ma so Němška wumóz wot Jesuša Křnštuka. So to wopak njerosumišch, čzemy pšchistajicž, so ma to woprawdže rělacž — hacžrunje to czežko wěricž — Jesuša Křnštuka dyrbi won i Němškeje. Šhtož wón w šwojim czašopišu k tomu dodawa, to nam wobšwětla šmyšlenje a mudrošč tnych, kotřiz so se šakaklošču podnuriču do šwojeho ludštwa a do šwojeje křwě. Hdnyž šu kommunistojo na jenej stronje ekstrem, šu tajžy Ludendorffžy to na tamnej stronje. To pak reka, so ani czi ani czi nješku powołani, pomoz, wumóženje a šbožo pšchinješcž ani ludu ani jenotliwemu. Ně nawopak: Dofelž czi tak czi hinaš Jesuša Křnštuka tamaja, šaczištaja, cziinja so šami nješmani ša to, bycž šami wěrnje šbožowni, męcž šami wěrnju radošč a tohodla tež ša to, pšchinješcž druhim wěrne šbožo, wěrnju radošč.

Wobšbožaza drohotka.

Žiwjenja pucze njemjenowaneho.

(Wotraccžowanje.)

„Kak móže so to štacž?“ prašchamy so — tak rosložowasche rěcžnik dale wo nowym narodže, — i Nikodemom abo i Mariju, a doštanjemy kaž Marija, tu wotmotwu: „Tón Šwjatny Duch na tebe pšchindže, a ta móz teho najwjšichšeho budže tebe wobšhodłowacz.“ Jesuškoweho ducha dyrbišch ty męcž, haj Jesuša šameho! Jesuša dyrbi w tebi bycž a ty w Jesuku! Tak šy ty i Boha narodženny. Je-li šhto we Křnštuku, je wón nowe štworjenje; to stare je šaschko; hlaj wšchitko je so nowe šcžinišo. A njech šy ty šky a njech je twoja šandženošč žakostna, pšchindžesch-li ty ke Křnštukej, wupłodži wón w tebi nowe narodžjenje. Twoja wutroba bywa nowa, twoja myšl njebyšta, twój duch bójštk. Ty samóžesch dobywacz nad wšchěmi šwojimi žadoščemi, dobywacz dospošnje a pšchezo. To je loškto šrofumicž; šnowanjenaro-

ženny lubuje hręch, šnowanarodženny pak jón hidži. Šhtož pak hidžišch, to je tebi hrošnošč, to nočžesch. Ow, hižo i tuteje jeneje pšchicžiny dyrbjeli so my i Jesušej wobrocžicž, so bychmy byli i knješom nad šwojeje naturje. Naš pak hont telko pšchicžinow, so bychmy i Jesušej šchli; tak: Jesuškowa lubošcž, kotraž so k nam tak šhila na šchizju, Boži hnęw, našche žedjenje po šbožu, męrije a špokojenju, wušwobodjenje šwědomnja, wumóženje i bojoščze šmjercze, šbožowne žiwjenje tnych, kotřiz so Šbóžnikej pošwjeczichu.

Tute šłowa wěm dženša hišcze tak derje jako bych je hagle wčžera wušknšchak. Wutrobnje pšchepošchujjo, so bychmy i žorku šboža, kotrejž je Jesuša Křnštuka, pšchisšli, šłoncži rěcžnik šwoje rosložowanje.

My špewachmy:

„K Šbóžnikej pój ty! Dženš hišcze pój!
 Poškuchaj jom! Čzaž hišcze mašch šwój!
 Žohnujjo cze čže žyle bycž twój!
 Ow šknšch, kak woła: pój!
 Křaknošč juntu šjewi so nam wšcha,
 Hdnyž my pocžehnjemy bjes hręcha
 A bjes winy do Kanaana! —
 Jesu, ja du! Šsym twój!“

Mi bę, jako bychu jandželjo we wjšichich wjšichinach šobu špewali. My poklatnychmy so, so bychmy so modlili. Młodži hólžy a mlode holžy so modlachu nutrnje a wěriwje. Ša šaplatnych wóššje. Tuž modlesche so mój šuškod, i kotrymž bę tehdy tak hrubje wobšhadžak, wóššje ša mnje. Na to džęchmy won. Wšchitžy, kiž bliško pšchi mni štejachu, dachu mi ruku, nětotsi pšchidachu šłowcžko požohnowanja. Mój šuškod džęšche so mnu. Šako bęchmoj wontach šamaj, rjeknych prošcho a šdychujjo k njemu: „Prošču wodaicze mi, so šym waž tehdy tak hrošnje wuhanik!“

Wón pak mje wobjima a wokošcha. „Lubny pšchecželo!“ rjekny, „To je dawno wodate a šabyte! To mje njeje wohaniko, ale wobšbožiko! Něšchto ša Jesuša pocžępicž, kotryž tak na šchizju martrowany cžęrpjesche, je šłódke. Nješknym wot tamneje nozy wjazy šastak, so ša to modlicž, so by so wasche šmyšlenje pšchemęniko, a šym wot Boha wěštošč ša to doštak, so mje wušknšchi. Dženša je moje modlenje wušknšchane, tola hišcze niz žyle. Ša budu tež dženša w nozy so ja waž modlicž, pšchetož cžert njebudže čžyncž wašchu dušchu tak bješe wšcheho pušchcžicž.“

Ša njewjedžach, šchto prajicž. Hdnyž bę tutón wučžomnik Jesuškowy hižo tak pšchecželny, kak pšchecželny dyrbesche to Jesuša šam bycž! Ša prajach šwojemu pšchewodžerjej, so kopiza mojich hręchow šteji kaž murja mješe mnu a mojim Bohom. Wón pak wotmolwi, so Bóh njeje hnęwny na mnje, ně, so wón mi w Jesuku šlicža šwoju hnadnu ruku ša wujednjenje kaž nan šhubjeneho šyna. Tak bórny hacž ja wěrnju, bjes wšcheho dwęlowanja wěrnju, so je Jesuša ša kopizu mojich hręchow, kaž šym prajik, wumręk a ju se šwojim woporom na wěcžne wotštronik, je tež cžeža mojich hręchow wotštronjena, njech ja to nětk cžuju abo njecžuju. Dólhož pak tak njewěrju, dyrbjju ja šwojich hręchow cžežu šam nješč. Tohodla je jenož moja njewěra wina bološčow mojeje dušche, hdnyž šym ja hewak šwólniwy, wšchón hręch we mni moricž.

Na žyrtwinej wěži bješche 8. hodžinu. Mój dyrbjachmoj so džęlicž. Mi wobtrucžiwšchi, so čže so ša mnje modlicž, a mi moju ruku šłócžiwšchi a mje pšchepošchuwšchi ša šchtwórtk do modleškeje hodžiny šwjaska, wotęndže wón — jandžel Boži mi pošklany. Ša hladach ša nim. „Ach, so bych tež ja tak šbožowny byl kaž wón!“ šdychnych.

A hlaj, hižo na haŕny pŕichindže cžert ke mni a cžwilowaŕŕe mje i dwělemi, hacž mje Bóh hiŕhcže pŕichiwosmje. Tamni ſwjastarjo, haj, to ſu cžestni ludžo — ale ja! Tola ja ſebi pŕichiwolach ſchpruch: „Hlaj, to je Bože jehnjo, kotrež ſwěta hrěchi njeſe!“ a dach tomu, ſchtož běch dženž wjeczor naſhonik, hiŕhcže ras nimo ſwojeju duchowneju wóczkow cžahnyčž. Ach, kak derje bě mi bylo mjes tutnymi cžistnymi cžlowjekami! To běchu woprawdže Bože džeczi! Mjes nimi chynl ja ſwoju hětu twaricž! Ja běch njebjeste naſhonik!

Tak dondžech dom. Tam hižo i wjeczerju na mnje cžachach. Ja ſo jenož maleho dótknych. Na praſchenja ſtarſheju lědma wotmolwjejo tam ſedžach, doniž lehnycž njeiždžechmy. Ja pak njeiždžech lehnycž. S woblicžom na ſpundowanju ſwojeje komorki ležo, rěczach hodžiny doſho ſe ſwojim Bohom. Kaž Jakub tam pŕichi měſtnje Sabot tak ſym ſo ja tam i Bohom bėdžik: „Ja tebje njepruſchcžu, khiba ſo mje požohnujesh!“ Takle ſo tak huſto a tak nutrnje modlach, ſo mi ſeſthadžachu raiſche ſerja noweho dnja, noweho žiwjenja! Jako ſtažech, móžach tež ja pražicž: Ja ſym widžal toho Anjeſa wot woblicža k woblicžu, njech tež jenož duchownje, a moja duſcha je wuſtrowjena!

(Potracžowanje.)

Zyrkej a ſtat.

Jubilate. Dženža woſjewja ſo we Božich domach Lubijſkeho zyrkwineho wokrježa, ſo bu kaž prěnje ſaŕſtowo měſta Lubija tak ſuperintendentſtowo wokrježa k. ſararjei Janei Jagſchei w Freibergu dowěrjene a ſo krajny biſkop D. Zhmels jeho njedželu Cantate ſapokaže. Duchowni — wěſo tak daloko hacž jich wožadne ſaſtojuſtowo njeczerpi — a zyrkwini prjódſtejerjo ſo wožebje pŕicheproſchujaj, ſo pŕichi ſwjatocžnej Božeji ſlužbje ſapokaſanja wobdželicž, kotraž budže Cantate dopoſdnja w Lubijſkei ſaſkei zyrkwi.

Kolekty. Na njedželah mjes Jutrami a Eswjatkami kopja ſo w Saſkei zyrkwiniſke kolekty trochu. Jubilate dawamy ſa mižionſtowo poſawnow, Cantate ſa ſkutkowanje zyrkwinych khorow, Rogate ſa mižionſtowo mjes póhanami. To ſda ſo nělotremužkuli pŕichewjele a wěſte drje je, ſo jena kolekta tu druhu haczi. Ale ſažo: Čžaž mjes Jutrami a Eswjatkami je wyſoki, radoſcžiny cžaž kſheſcžijanſkeje zyrkwe a kſheſcžijana. Wón ſo wjeſeli wulkeje dobroty a ſmilnoſcže, kotraž ſo jemu doſta w Jeſuſu Khrſtuſu — a tuž čže ſo wón džakowny wopokaſacž, a to niž jenož i ertom, ale tež i ruku. Wono je tola dožyla tak, ſo pobožny kſheſcžijan ſwój džak, kotryž w ſwojej wutrobje ſacžuwa, jenož i ertom njewobkšwědcža, ale tež i rukomaj, i darom džakownoſcže a to tež w cžežkim hoſpodarſkim cžažu, haj, runje, dokelž je hoſpodarſki cžaž cžežki a tak tež ſkutkowanje krajneje zyrkwe a wožadny a wuſtawow kſheſcžijanſkeje luboſcže. A tutón džak čžini wón tehodla widowny a ſkutkowazy i tym, ſchtož wón dawa do kolekty abo ſchtož wón połoži po ſpowjedži a Božim wotkaſanju — a runje pŕichi tutej wulkei ſkladnoſcži to dožyla hinaſ možno njeje — na Anjeſowu wotſar abo do mižionſkeho kaſchcžika abo do kaſchcžika ſa druge ſkutki kſheſcžijanſkeje luboſcže abo ſa Boži dom abo ſa wožadny.

Stipendijum ſa herbſkich bohoſklowow na Dipſčanſkei univerſicže je ſažo wuprižane ſa tutón ſemester. Schtož čže ſo wo nje ſamolwicž, dyrbi próſtowo hacž do 15. junija krajnemu konſiſtorijej ſapodačž a ſo na to ſwjacacž, ſo čže, ſtudiže ſtónčžiwſchi, herbſkim wožadny w Saſkei ſlužicž.

Saſka krajna ſynoda je ſandženu prjedu ſwojich ſaſtupjerjow do Drježdžan ſwoſaka. Wuradžowanja budžeja drje

ſebi dlěžiſchi cžaž žadacž a ſu wažne. Wyſlimy ſebi, ſo móžemy tu i pjera ſerbſkeju ſynodalow roſprawu wo tym a tamnym podacž.

W Saſkei abo druhdže.

Trebjen je to měſtowo, hdžež ſo ſcžehowaze ſta, a to ſobotu do Baſmoncžki. Mehan, Brandis a druha wokolina bě tam ſwojich „bjesbóžnych“ póſkaka, — „bjesbóžni“ njeje pŕiche wótrny wuras, kaž to ſcžehowaze wobkšwědczi, — koſtiž hromadže i Trebjenſkimi cžach jeſtajuachu, pŕichi kotrymž ſo něhdže 150 wožobow wobdželi. Na wjeczor cžeſnjeſche tuſtón i hudžbu a i ſaſkami po wſy — tuta ſlužba do eforije Grimma — a pŕiches Panſchwizy, komunijiſke ſpěwy ſpěwajo. Njeſechu plakati i napiſmom: „Proletarijny, do boja pŕichcžiwio ſaſchizmej!“ Jako bě ſo cžach ſažo na měſtowo ſa bulkopanje wrócził, i kotrehož bě prjedy wucžahnył, ſapaliču tam ſchcžepowz, na kotrymž bě kſhiž poſtajeny. Młody mužſki rěcžeſche njemdrje ſchcžuwaſo pŕichcžiwio zyrkwi, duchownym a ſchuli. Schuſta bě jemu reaktionarna. Sa proletariſke džeczi nima po jeho ſłowach ſtat ničžo wyſche; wſchitko waži ſtat na wyſchſche ſchule; ſa tute twari wón paſaſty, ſa proletariſke džeczi pak baraki. Zyrkej, tak čže wón, tuta lětnyſkazy doſha kultura, dyrbi ſo ſniczič. Bibliju njenowaſche najwjetſchu knihu baſkow; jenu tam tež ſobu ſpalichu. Wiſchitomnych napominaſche, ſo bychu to domach i bibliju tež tak čžinili. Ruſke wobſtejnoſcže njenowaſche rěcžnik idealne; wiſchitko, ſchtož nowiny wo Ruſkei piſchu, je „ſchwindel“. — Eſamo ſjednocženſtowo „Freie Sängeriſchaft, Trebjen“ ſo pŕichi tutnym ruſkim wuſtupje wobdželi, ſpěwajo nělotre ſpěwy.

Tak daloko tuta powjeſcž, kotruž wot ſaſkeje ewangelſkeje korreſpondenzy doſtachmy. Tak daloko potajkim tež we Saſkei hižo ſymy.

A tomu pak, wožebje k tomu, ſchtož bu wo Ruſkei prajeſne, pŕichirunaj, ſchtož je w nowinach a w mjeiſchich knižkach woſjewjal prjedawſchi komunijiſt Fr. D. Klötzner, nětkle we Freibergu, kotryž je tu we Lužicy kaž ſe ſwojimi naſtawkami wo lužickich nowinach woſjewjenymi tak tež tehodla ſnaty, doſelž bě tež jeho ſym i Butež do Ruſkowskeje wucžahnył. Tež tutón je ſo ſažo wrócził.

Wiſchelake i bliſta a daloka.

S Lužicy. Kaž konſiſtorialne ſaſkiſke kopjeno woſjewja, ſu ſo w herbſkich wožadach wiſchelake ſaſarowanja a pŕicheſarowanja ſtaſe. Wo tutnych drje i wožadow ſamnych dróbnſcheje roſprawu doſtanjemy. Runje tajſe praſchenja ſajimujaj naſchich wožadnych. Saſarowanja a pŕicheſarowanja ſu pak wěž, wo kotrež huſto doſcž wožadny a wožadni ničžo wjeđzecž nohčzeja. A tola by žyle wěcže ſpomozniſche a pŕichihódnſche bylo ſa wožadny a ſa krajnu zyrkej a runje tak ſa jenotliwych wožadnych, byli ſo wjazny pŕichihilnoſcže a ſwólnoſcže ſa to pokaſowalo. A niž jeno to. Naſch nowy poſtupowazy cžaž a pŕichedewſchym tež hoſpodarſke praſchenja krajneje zyrkwe wužadaja, ſo bychu ſo wožadny kaž zyrkej ſaběraſe bóle i tym praſchenjom, kak wurunaja njerunoſcž wulkiſch a maſnych wožadow a wulkiſch a maſnych ſaſtrowow i pŕicheſarowanjom wſow a dželow wožadow. Tón pučž, lutowacž mozy a křědki i tym, ſo ſo male wožadny dožyla wotſtronja, njeje ſe ſpomozenjom ſa tycže a bycže, ani wožadow ani zyrkwe. To ſmě jenož pučž bycž, po kotrymž krajna zyrkej nětkle dže, nuſowana wot wobſtejnoſcžow.